

Η ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΓΛΥΠΤΙΚΗΣ

Εισαγωγή

Η γλυπτική είναι μια μορφή τέχνης στην οποία σκληρά ή εύπλαστα υλικά επεξεργάζονται σε τρισδιάστατα αντικείμενα τέχνης.

Ένα μεγάλο μέρος των γλυπτών έχει σχεδιαστεί για να τοποθετείται σε δημόσιες πλατείες, κήπους, πάρκα και παρόμοιους ανοιχτούς χώρους ή σε εσωτερικούς χώρους, σε περίοπτο σημείο όπου μπορεί να το δει κανείς από όλες τις πλευρές. Άλλα γλυπτά είναι ανάγλυφα και μπορεί να τα δει κανείς μόνο από μπροστά ή από το πλάι.

Τύποι γλυπτικής:

Τα γλυπτά μπορεί να είναι είτε στρογγυλά είτε ανάγλυφα. Ένα γλυπτό στρογγυλό είναι ένα ξεχωριστό, ξεχωριστό αντικείμενο από μόνο του, που υφίσταται στο χώρο όπως ένα ανθρώπινο σώμα ή μια καρέκλα. Προβάλλει και συνδέεται ή είναι αναπόσπαστο μέρος από κάτι άλλο που χρησιμεύει είτε ως φόντο πάνω στο οποίο τοποθετείται, είτε ως μήτρα από την οποία προκύπτει.

Μια άλλη βασική διάκριση των γλυπτών είναι ως προς τις τεχνικές σκάλισης, που αφαιρούν υλικό από ένα υπάρχον αντικείμενο, π.χ πέτρα ή ξύλο, και τις τεχνικές μοντελοποίησης που διαμορφώνουν ή δημιουργούν το έργο από το υλικό.

Υλικά που χρησιμοποιούνται:

Οποιοδήποτε υλικό μπορεί να διαμορφωθεί σε τρεις διαστάσεις μπορεί να χρησιμοποιηθεί στη γλυπτική. Τα κλασικά υλικά, με εξαιρετική αντοχή, είναι το μέταλλο, ειδικά ο μπρούτζος, η πέτρα και ο πηλός, ενώ το ξύλο, το κόκαλο και το κέρατο είναι λιγότερο ανθεκτικά. Πολύτιμα υλικά όπως ο χρυσός, το ασήμι, ο νεφρίτης και το ελεφαντόδοντο χρησιμοποιούνται συχνά για μικρά έργα πολυτελείας. Έχουν χρησιμοποιηθεί βέβαια και πιο κοινά και λιγότερο ακριβά υλικά για γλυπτά για ευρύτερη κατανάλωση, συμπεριλαμβανομένων των σκληρών ξύλων, της τερακότα, των χυτών μετάλλων, όπως ο κασσίτερος και ο ψευδάργυρος.

Υπάρχουν επίσης κάποια υλικά που μόλις πρόσφατα άρχισαν να χρησιμοποιούνται. Έχει χρησιμοποιηθεί μια ποικιλία από πέτρες, όπως θρυμματισμένο μάρμαρο, ρινίσματα από γρανίτη και χαλίκι, δίνοντας το καθένα διαφορετικό αποτέλεσμα χρώματος και υφής.

Θεματολογία: Μορφές, θέμα, εικόνες και συμβολισμοί της γλυπτικής

Αναπαραστατική γλυπτική: Πριν από τον 20ο αιώνα, η γλυπτική θεωρούνταν αναπαραστατική τέχνη, που μιμούταν μορφές της ζωής, πιο συχνά ανθρώπινες φιγούρες αλλά και άψυχα αντικείμενα, όπως παιχνίδια, σκεύη και βιβλία. Από τις αρχές του 20ου αιώνα, ωστόσο, η γλυπτική περιλαμβάνει επίσης μη αναπαραστατικές μορφές. Είναι από καιρό αποδεκτό ότι οι μορφές τέτοιων λειτουργικών τρισδιάστατων αντικειμένων όπως

έπιπλα και κτίρια μπορεί να είναι εκφραστικές και όμορφες χωρίς να είναι σε καμία περίπτωση αναπαραστατικές. Αλλά μόλις τον 20ο αιώνα άρχισαν να δημιουργούνται μη λειτουργικά, μη αναπαραστατικά, τρισδιάστατα έργα τέχνης.

Το κύριο θέμα της γλυπτικής ήταν πάντα η ανθρώπινη φιγούρα. Στη συνέχεια είναι τα ζώα και τα μυθικά πλάσματα που βασίζονται σε ανθρώπινες και ζωικές μορφές, όπως ο Μινώταυρος, και οι ζωοκέφαλοι θεοί του αρχαίου κόσμου. Άλλα θέματα - για παράδειγμα, τα τοπία, τα φυτά, η νεκρή φύση - έχουν χρησιμεύσει κυρίως ως συμπληρωματικά στοιχεία, όχι ως θέματα από μόνα τους. Η παραγωγή λατρευτικών εικόνων ήταν ένα από τα κύρια καθήκοντα του γλύπτη και πολλά από τα μεγαλύτερα γλυπτά του κόσμου είναι αυτού του είδους, όπως τα αγάλματα του Βούδα και των Ινδουιστών θεών, του Χριστού, της Παναγίας και των Χριστιανών αγίων, της Αθηνάς, της Αφροδίτης, του Δία κ.λπ.

Στενά συνδεδεμένα με λατρευτικές εικόνες είναι όλα τα αναμνηστικά γλυπτά στα οποία απεικονίζονται θρύλοι, ηρωικές πράξεις και θρησκευτικές ιστορίες για την τέρψη και τη διδασκαλία των λαών που έζησαν την εποχή που τα βιβλία και η εκπαίδευση ήταν σπάνια.

Σκηνές της καθημερινής ζωής έχουν αναπαρασταθεί στη γλυπτική, αλλά σε μικρή κλίμακα κυρίως.

Μη αναπαραστατική γλυπτική: Υπάρχουν δύο κύρια είδη μη αναπαραστατικής γλυπτικής. Ένα είδος χρησιμοποιεί τη φύση όχι ως θέμα που πρέπει να αναπαρασταθεί αλλά ως πηγή ιδεών. Το άλλο κύριο είδος, συχνά γνωστό ως μη αντικειμενική γλυπτική, είναι μια πιο εντελώς μη αναπαραστατική μορφή που δεν έχει καν σημείο εκκίνησης στη φύση. Προκύπτει από έναν εποικοδομητικό τρόπο προσέγγισης που ακολουθεί ο γλύπτης για αφηρημένες έννοιες που αφορούν στον χώρο, τις γραμμές, τα χρώματα, τις υφές κ.λπ

Χρήσιμα υλικά

Πηλός ή πλαστελίνη ή γύψος, χαρτιά, μολύβια και χρώματα

Αναλυτικές οδηγίες

Αρχικά μιλάμε στους μαθητές για την τέχνη Γλυπτικής, όπως αυτή περιγράφεται παραπάνω. Τους εξηγούμε ότι πρόκειται να παρουσιαστούν διαφορετικά γλυπτά από διαφορετικές χώρες (σε φωτογραφίες). Τους καθοδηγούμε να παρατηρήσουν προσεκτικά τις λεπτομέρειες του κάθε γλυπτού και να προσπαθήσουν να δημιουργήσουν μια ιστορία, που να αποδίδει αυτό που θέλει να αναπαραστήσει ο γλύπτης με το έργο του (αυτό μπορεί να γίνει είτε σε μικρές ομάδες των 2-3 ατόμων – για περισσότερες ιδέες- είτε με όλους τους μαθητές σε μια ομάδα). Αφού οι μαθητές μοιραστούν τις ιδέες και τις ιστορίες τους, τους δίνουμε μερικές βασικές πληροφορίες για κάθε ένα από τα γλυπτά που τους παρουσιάσαμε.

Στη συνέχεια, συζητάμε με τους μαθητές τις ακόλουθες ερωτήσεις:

CULTURA
UNIVERSALIS

- Ποιο γλυπτό τους αρέσει περισσότερο; Γιατί;
- Ποια χαρακτηριστικά των γλυπτών τους ελκύουν;
- Ποιες είναι οι ομοιότητες μεταξύ τους;
- Ποιες είναι οι διαφορές μεταξύ τους;
- Γνωρίζουν κάποιο άλλο γλυπτό από τη χώρα τους ή άλλη χώρα που θα ήθελαν να παρουσιάσουν στην ομάδα;

Μετά από αυτό τους δίνουμε ένα κομμάτι πηλό ή γύψο ή πλαστελίνη και τους προσκαλούμε να δημιουργήσουν ένα δικό τους έργο, εμπνευσμένο από τα έργα που τους παρουσιάστηκαν.

Θα μπορούσαν επίσης να ζωγραφίσουν ένα γλυπτό που τους αρέσει

Παραδείγματα από ευρωπαϊκές και τρίτες χώρες

Ελλάδα

Καρυάτιδα

Το αρχείο είναι διαθέσιμο υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0

Η **καρυάτιδα** είναι ένα γλυπτό γυναικείας φιγούρας και χρησιμεύει αντί για κίονες ως διακοσμητικό στήριγμα σε πύλες, προσόψεις, γείσα, ζωφόρους, σκεπές και λοιπά. Η λέξη Καρυάτις στα αρχαία Ελληνικά σημαίνει Κόρη από τις Καρυές, μια πόλη κοντά στην Σπάρτη. Οι Καρυές ήταν αφιερωμένες στη θεά Άρτεμη και γι' αυτό υπήρχε εκεί το ιερό της Αρτέμιδος Καρυάτιδος. Κάθε χρόνο, οι Κόρες που κρατούσαν στα κεφάλια τους καλάθια με φρούτα και καρπούς, κατά τη διάρκεια της ετήσιας εορτής προς τιμήν της θεάς τα Καρυάτεια, χόρευαν έναν τοπικό χορό που λάμβανε χώρα στο ιερό. Το αντίστοιχο αρχιτεκτονικό στοιχείο που έχει ανδρική μορφή ονομάζεται Άτλας.

Ο δρομέας

GDA/ αρχείο είναι διαθέσιμο υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0.

Ο Δρομέας, είναι κατασκευασμένος από μεμονωμένα κομμάτια γυαλιού τοποθετημένα το ένα πάνω στο άλλο για να πάρουν τη θολή μορφή ενός δρομέα σε κίνηση. Χιλιάδες αιχμηρά, οδοντωτά κομμάτια γυαλιού σχηματίζουν το γλυπτό.

Η φιγούρα του τρεξιματος είναι έργο του Κώστα Βαρώτσου, ο οποίος άρχισε να το δουλεύει το 1988 και δεν τελείωσε σχεδόν το 1994. Αρχικά τοποθετήθηκε στην Πλατεία Ομονοίας, αλλά αργότερα μεταφέρθηκε.

Είναι ένα γλυπτό που ταιριάζει σε μια πόλη με ιστορία στο τρέξιμο, καθώς η Αθήνα ήταν ο τελικός προορισμός του διάσημου τρεξιματος του Φειδιππίδη από τη Μάχη του Μαραθώνα.

Γαλλία

Ο Σκεπτόμενος

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο Σκεπτόμενος είναι ένα από τα πιο διάσημα γλυπτά του καλλιτέχνη Auguste Rodin. Αντιπροσωπεύει έναν άνδρα που διαλογίζεται, που φαίνεται να αντιμετωπίζει ένα βαθύ δίλημμα. Ο στοχαστής του Ροντέν είναι ένας γυμνός άνδρας, που συμβολίζει την καθολικότητα της σκέψης, και μύωδης, συνδέοντας την άσκηση του πνεύματος με αυτή του σώματος.

Αυτό το χάλκινο άγαλμα σχεδιάστηκε το 1903. Σήμερα βρίσκεται στο μουσείο αφιερωμένο στον καλλιτέχνη Ροντέν.

<https://www.musee-rodin.fr/musee/collections/oeuvres/penseur>

Ο γυμνός Βολταίρος

Ο Jean-Baptiste Pigalle (1714-1785) δημιούργησε το γλυπτό του Γυμνού Βολταίρου μετά από αίτημα μιας συνέλευσης 17 φιλοσόφων το 1770. Αυτό το άγαλμα είναι ένας φόρος τιμής στον διάσημο φιλόσοφο Βολταίρο, ένα δώρο από τους ομοτίμους του.

Είναι ένα άγαλμα από μάρμαρο Carrara. Ο Jean-Baptiste Pigalle επέλεξε να αναπαραστήσει τον φιλόσοφο γυμνό, με τη μορφή ενός αρχαίου ήρωα, χωρίς ωστόσο να τον εξιδανικεύσει. Παρατηρείται το γερασμένο και αδυνατισμένο σώμα του ανθρώπου των γραμμάτων. Ο Βολταίρος κάθεται σε έναν βράχο, γυμνός, με ένα παλτό ριγμένο στην πλάτη του. Κρατάει τα σύνεργα του επαγγέλματός του: στο ένα χέρι μία πένα, στο άλλο ένα πάπυρο. Το βλέμμα του είναι υψωμένο στον ουρανό.

Ο γυμνός Βολταίρος είναι ένα από τα μεγαλύτερα αριστουργήματα γλυπτικής που εκτίθενται στο Λούβρο (Παρίσι).

Λετονία

Riga Tower Counter

Το αστικό γλυπτό «Riga Tower Counter», δημιουργήθηκε το 2007. Είναι χάλκινο και έχει ύψος 3,7μ. Το γλυπτό βρίσκεται στην καταπράσινη περιοχή μπροστά από το κεντρικό κτήριο Swedbank στην Kirsala, στη Ρίγα, Λετονία.

Το "Riga Tower Counter" (2006/2007) από τη συλλογή σύγχρονης τέχνης της Swedbank είναι το πιο αναγνωρίσιμα γλυπτό της Olga Žilona στην πόλη της Ρίγα. Η Όλγα Σίλοβα επέλεξε την ανθρώπινη φιγούρα ως γλυπτική και ουσιαστική μορφή του έργου της, η οποία, από τους Στωικούς μέχρι τον Ντοστογιέφσκι και τον Μπεργκάγιεφ, έχει γίνει αντιληπτή ως σύμβολο προσωπικότητας και ελευθερίας, ενώνοντας ταυτόχρονα πνεύμα και ύλη, ελευθερία και ανάγκες, πολιτισμό και οικονομία. Χάρη σε δωρεές από πελάτες της Swedbank (πρώην Hansabanka) και τις οικονομικές συνεισφορές της τράπεζας, το γλυπτό ύψους τεσσάρων μέτρων "Riga Tower Counter" τοποθετήθηκε στην πλατεία μπροστά από το Κεντρικό Κτήριο Swedbank στη Ρίγα, Balasta dambis 1a, στο τέλος του 2007. Αυτή η περιοχή, με την όχθη του ποταμού της, είναι ανοιχτή στο κοινό και είναι αγαπημένο μέρος των πολιτών της Ρίγα.

Πολωνία

Στην περίπτωση της πολωνικής γλυπτικής, αξίζει να αναφερθούμε σε ορισμένα θέματα από τον κόσμο της γλυπτικής που μπορούν να αποτελέσουν έμπνευση σε διαπολιτισμικά εργαστήρια: αυτά θα είναι οι προτομές Wawel, η πολωνική λαϊκή γλυπτική και η πολωνική avant-garde γλυπτική.

Προτομές Wawel

Οι προτομές Wawel είναι μια αναγεννησιακή σειρά κεφαλών που διακοσμούν την οροφή της αίθουσας Wawel. Οι προτομές από ξύλο κατά τα έτη 1531-1535 είχαν αλληγορική σημασία - απεικόνιζαν ανθρώπους από διάφορα κράτη που αποτελούσαν το Βασίλειο της Πολωνίας. Ως αποτέλεσμα της κλοπής και της καταστροφής, μόνο 30 από τα 194 γλυπτά έχουν σωθεί.

Αυτά είναι αντίγραφα των προτομών Wawel

Franciszek Xawery Dunikowski (γεννήθηκε στις 24 Νοεμβρίου 1875 στην Κρακοβία, πέθανε στις 26 Ιανουαρίου 1964 στη Βαρσοβία) - Πολωνός γλύπτης, ζωγράφος και δάσκαλος. Ο Dunikowski ήταν ένας από τους σημαντικότερους γλύπτες της πολωνικής τέχνης, συμβολιστής. Ολοκλήρωσε τον κύκλο των προτομών Wawel φτιάχνοντας χάλκινα γλυπτά από κεφάλια διάσημων Πολωνών. Ωστόσο, δεν τοποθετήθηκαν ποτέ σε οροφή. ruszka.waw.pl

Παράδειγμα «προτομών Wawel» του Dunikowski (1955)

CULTURA
UNIVERSALIS

https://www.flickr.com/photos/apocalypse_cum_figuris/15537010375

Πολωνική λαϊκή γλυπτική

Η πολωνική λαϊκή γλυπτική είναι ιστορικά ο αρχαιότερος τομέας λαϊκής τέχνης που αναπτύχθηκε στην Πολωνία μεταξύ των κατώτερων τάξεων της κοινωνίας από τα τέλη του Μεσαίωνα έως τα μέσα του 20ού αιώνα. Το βασικό υλικό της πολωνικής λαϊκής γλυπτικής ήταν και είναι το ξύλο.

Στο παρελθόν και σήμερα, τα κυρίαρχα θρησκευτικά θέματα ήταν: Χριστός, Μητέρα του Θεού, Άγιοι (π.χ. St. Florian, St. J. Nepomucen). Επιπλέον, σκαλίστηκαν εικονικές κυψέλες και παιχνίδια. Οι σκηνές από την καθημερινότητα, κυρίως από τη ζωή της επαρχίας, είναι επίσης δημοφιλείς στις μέρες μας. Η πολωνική λαϊκή γλυπτική είναι αναμφίβολα ένας από τους κλάδους της εγχώριας παραγωγής που απολαμβάνει τη μεγαλύτερη δημοτικότητα μεταξύ των ξένων επισκεπτών. (www.domsztukiludowej.pl)

. (www.domsztukiludowej.pl)

Ψήνοντας ψωμί/ πολωνική λαϊκή γλυπτική

Ο άγιος Γεώργιος/ πολωνική λαϊκή γλυπτική

Σκαλιστό στο χέρι - Το ζευγάρι Lowicz www.polartcenter.com

Πολωνική avant-garde γλυπτική

Avant-garde (από τη γαλλική avant garde "front guard") - ένα σύνολο τάσεων και κατευθύνσεων στην τέχνη του 20ου αιώνα, που απορρίπτουν τα υπάρχοντα στυλ, δημιουργώντας τον δικό τους κόσμο, μη μιμούμενοι την πραγματικότητα, αναζητώντας μια ξεχωριστή γλώσσα έκφρασης. Η γλυπτική της avant-garde έπαιξε μεγάλο ρόλο στην Πολωνία. Οι σημαντικότεροι γλύπτες της avant-garde είναι οι Katarzyna Kobro, Alina Szapacznikow και Magdalena Abakanowicz. Το εργαστήριο θα είναι εμπνευσμένο από την τέχνη του Abakanowicz λόγω του επιλεγμένου γλυπτικού υλικού και μορφών.

CULTURA
UNIVERSALIS

Η Magdalena Abakanowicz ήταν μια εξαιρετική καλλιτέχνης. Δημιούργησε γλυπτά που ονομάζονταν «abakans», δηλαδή ανθρώπινες φιγούρες υπερανθρώπινου μεγέθους. Μπήκε στη λίστα των πιο σημαντικών και avant-garde Πολωνών καλλιτεχνών. Οι τεχνικές γλυπτικής της ήταν ασυνήθιστες - Έκανε έργα, για παράδειγμα, από σχοινιά. Στην τέχνη της χρησιμοποιούσε το ύφασμα ως γλυπτικό υλικό. Δημιούργησε μια σειρά από έργα υφασμένα από διάφορα είδη ινών με έντονα χρώματα, σε εκθέσεις όπου τα έργα συνήθως κρέμονταν από το ταβάνι.

ot. T. Żółtowska-Huszczka/Archiwum Ilustracji WN PWN SA © Wydawnictwo Naukowe PWN

Magdalena Abakanowicz, Red Abakan, 1969, sisal fabric, metal suport
<https://pl.pinterest.com/pin/483714816197689239/>

Ισπανία

La Roldana/ Η Ρολντάνα

Η Luisa Ignacia Roldán (Σεβίλλη, 8 Σεπτεμβρίου 1652 – 10 Ιανουαρίου 1706), που ονομάζεται La Roldana, ήταν Ισπανίδα γλύπτρια της εποχής του μπαρόκ. Είναι η πρώτη γυναίκα γλύπτρια που αναγνωρίστηκε στην Ισπανία. Η Luisa Ignacia έμαθε την τέχνη της γλυπτικής στο στούντιο του πατέρα της, Pedro Roldán, ενός διάσημου

CULTURA
UNIVERSALIS

γλύπτη από την πρωτεύουσα της Ανδαλουσίας. Δεδομένου ότι η επιχείρησή του έλαβε μεγάλο αριθμό παραγγελιών, τα περισσότερα από τα δώδεκα παιδιά του, εκτός από πρόσθετους βοηθούς, δούλευαν σε αυτήν.

Το *Ecce Homo* (1684) του Καθεδρικού Ναού του Κάντιθ, είναι το πρώτο επίσημα αναγνωρισμένο έργο της Roldana. Αυτή η φιγούρα συγκεντρώνει μερικές από τις ιδιαιτερότητες του πρώτου σταδίου της γλύπτριας, όπως τους δραματικούς ρεαλισμούς που αντικατοπτρίζει το πρόσωπο του Ιησού, την προσοχή και τη φροντίδα στο σκάλισμα των μαλλιών, τα οποία διδάχθηκε στο ατελιέ του πατέρα του. Στην ίδια περίοδο ανήκουν και άλλα έργα όπως η *Dolorosa de la Soledad* (1688), ο Άγιος Ιωσήφ με το παιδί και ο Άγιος Ιωάννης ο Βαπτιστής ή η ομάδα της Αγίας Οικογένειας.

Ecce Homo. Δημιουργός: La Roldana

Η Ρολντάνα ήταν η πρώτη γυναίκα που διορίστηκε ως γλύπτης της Βασιλικής Αυλής, στη Μαδρίτη. Σε αυτό το δεύτερο στάδιο της δουλειάς της, έφτιαξε ένα από τα πιο αναγνωρισμένα έργα της, το *San Miguel de El Escorial*, ένα ξυλόγλυπτο που αντιπροσωπεύει τη νίκη του αρχαγγέλου επί του διαβόλου.

CULTURA
UNIVERSALIS

San Miguel de El Escorial. Δημιουργός: La Roldana

Παρά την επιτυχία της, η Ρολντάνα και ο σύζυγός της, επίσης γλύπτης, δεν βρέθηκαν ποτέ σε καλή οικονομική κατάσταση. Πέθανε μερικές μέρες αφού υπέγραψε τη δήλωση πτώχευσής της.

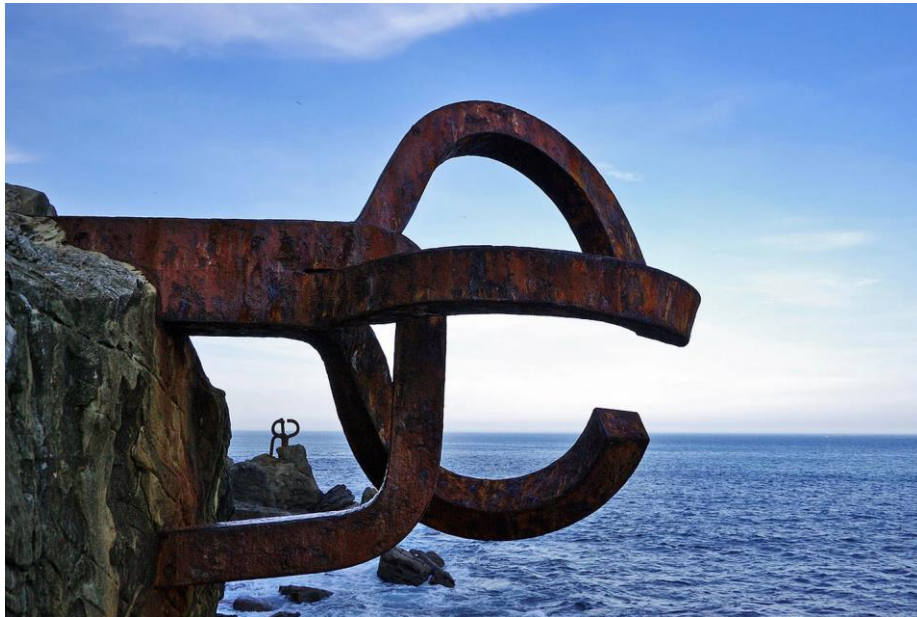
Eduardo Chillida. Peine del Viento (Wind Comb)

CULTURA
UNIVERSALIS

Ο Eduardo Chillida είναι ένας από τους πιο διάσημους Ισπανούς καλλιτέχνες. Γνωστός για τα μεγάλης κλίμακας γλυπτά του, τα έργα του εκτίθενται σε μουσεία, πάρκα και δημόσιες πλατείες σε όλο τον κόσμο. Γεννημένος το 1924 στο Σαν Σεμπασιάν, στη Χώρα των Βάσκων, πέρασε χρόνο, τόσο στη Μαδρίτη όσο και στο Παρίσι, και συχνά αφιέρωσε τα έργα του σε δημόσια πρόσωπα ή σε εκδηλώσεις μνήμης.

Ένα από τα πιο διάσημα έργα του Chillida, το Wind Comb (1977) βρίσκεται κατά μήκος της παραλίας στο Σαν Σεμπασιάν. Δημιουργήθηκε σε συνεργασία με τον αρχιτέκτονα Luis Peña Ganchegui και αποτελείται από δύο σιδερένιες δαγκάνες ή χτένες, που φτάνουν στη θάλασσα. Το γλυπτό συνδυάζει με επιτυχία τη σφοδρότητα των κυμάτων και τη δύναμη των σιδερένιων κατασκευών για να δημιουργήσει ένα ισχυρό κομμάτι τέχνης.

Wind Comb του Eduardo_Chillida | © Phillip Maiwald / Wikimedia Commons

Συρία

Τα **συριακά ειδώλια του Ευφράτη** (EU_SPF's) είναι ανθρωπόμορφα πήλινα ειδώλια που χρονολογούνται από την ύστερη εποχή του σιδήρου (μέσα 8ου-7ου αιώνα π.Χ.) και δημιουργήθηκαν στην περιοχή του Ευφράτη. Τα πήλινα ειδώλια είναι εντελώς χειροποίητα και στέκονται μόνα τους. Το σχήμα του σώματος είναι κοίλο στη βάση για να τους επιτρέπει να στέκονται, τα πόδια αποτυπώνονται μέσω ενός κεντρικού προεξέχοντος κομματιού πηλού στη μέση του μπροστινού τμήματος. Για να τα δημιουργήσουν, συνήθως τα κρατούσαν με το ένα χέρι και με το άλλο ασχολούνταν με λεπτομέρειες του στολισμού τους. Αυτή ήταν η λεγόμενη τεχνική «χιονάνθρωπος», η οποία επιτρέπει την επεξεργασία γλυπτών σε έναν τρισδιάστατο

χώρο. Το αντικείμενο είναι διαμορφωμένο σφαιρικά, προτιμώντας το κάτω μέρος του σώματος του ειδώλιου ως βάση στήριξης. Μεταξύ των εργαλείων μοντελοποίησης, εκτός από τα δάχτυλα, είναι ένα μυτερό ξύλινο ραβδάκι για τον σχεδιασμό των ανατομικών χαρακτηριστικών, ιδιαίτερα των δακτύλων, αλλά και ιδιαίτερα στολίδια. Άλλα πιο σπάνια χρησιμοποιούμενα εργαλεία ήταν τα φυτικά μοτίβα και οι χτένες.

EU_SPF Το συριακό ειδώλιο που κρατά ένα παιδί από το Karkemish. Βρετανικό Μουσείο, Λονδίνο(αρ.μουσείου. 108757).

Το αρχείο είναι διαθέσιμο υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0

Πακιστάν

Το **Κορίτσι που Χορεύει** είναι ένα προϊστορικό χάλκινο γλυπτό φτιαγμένο με τη μέθοδο της χύτευσης κεριού περίπου το 2300–1750 π.Χ. στην πόλη του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού, Mohenjo-daro (στο σύγχρονο Πακιστάν). Αυτό είναι ένα από τα δύο χάλκινα έργα τέχνης που βρέθηκαν στο Mohenjo-daro που δείχνουν πιο ευέλικτα χαρακτηριστικά σε σύγκριση με άλλες πιο επίσημες πόζες. Το άγαλμα έχει ύψος 10,5 cm (4,1 ίντσες) και απεικονίζει μια γυμνή νεαρή γυναίκα ή κορίτσι με στολίδια, να στέκεται σε μια φυσική στάση που αποπνέει αυτοπεποίθηση. Το Κορίτσι που Χορεύει θεωρείται ως έργο τέχνης και είναι ένα πολιτιστικό τεχνούργημα του πολιτισμού της κοιλάδας του Ινδού. Το άγαλμα ανακαλύφθηκε για πρώτη φορά από τον Βρετανό αρχαιολόγο Ernest Mackay στο Mohenjo-daro το 1926. Τώρα βρίσκεται στο Εθνικό Μουσείο του Νέου Δελχί.

Το άγαλμα οδήγησε σε δύο σημαντικές ανακαλύψεις για τον πολιτισμό: πρώτον ότι γνώριζαν την ανάμειξη μετάλλων, τη χύτευση και άλλες εξελιγμένες μεθόδους και δεύτερον ότι η ψυχαγωγία, ειδικά ο χορός, ήταν μέρος της κουλτούρας. Το χάλκινο κορίτσι κατασκευάστηκε χρησιμοποιώντας την τεχνική χύτευσης και δείχνει την τεχνολογία των ανθρώπων στην κατασκευή χάλκινων έργων εκείνη την περίοδο.

Πηγή: Wikipedia

Το κορίτσι που χορεύει του Mohenjo-daro. Διαθέσιμο αρχείο υπό την άδεια Creative Commons CC0 1.0 Universal Public Domain Dedication

Γεωργία

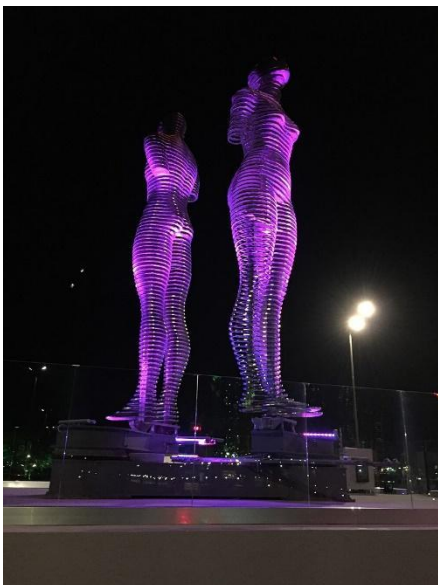
Το Μνημείο της Ελευθερίας ή το Άγαλμα του Αγ. Γεωργίου (Πηγή: Wikipedia)

Το Μνημείο της Ελευθερίας, κοινώς γνωστό ως Άγαλμα του Αγίου Γεωργίου, είναι ένα μνημείο που βρίσκεται στην Τιφλίδα της Γεωργίας, αφιερωμένο στην ελευθερία και την ανεξαρτησία του γεωργιανού έθνους. Είναι κατασκευασμένο από γρανίτη και χρυσό, έχει ύψος 35 μέτρα (115 πόδια) και είναι εύκολα ορατό από οποιοδήποτε σημείο της πόλης. Το ίδιο το άγαλμα - ύψους 5,6 μέτρων (18 πόδια), φτιαγμένο από μπρούντζο με επικάλυψη χρυσού - ήταν ένα δώρο στην πόλη από τον δημιουργό της, τον Γεωργιανό γλύπτη Zurab Tsereteli.

Το άγαλμα του Αγ. Γεωργίου ή Μνημείο της Ελευθερίας. Πηγή Wikipedia. Το αρχείο είναι διαθέσιμο υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 3.0

Αλί και Νίνο ή Άνδρας και Γυναίκα

Το άγαλμα Αλί και Νίνο.

Η εικόνα έχει δημοσιευτεί στο Flickr και είναι διαθέσιμη υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 2.0 Generic license.

Η εικόνα έχει δημοσιευτεί στο Flickr (Joanne) και είναι διαθέσιμη υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 2.0 Generic license.

Η εικόνα έχει δημοσιευτεί στο Flickr (Roberto Strauss) και είναι διαθέσιμη υπό την άδεια Creative Commons Attribution-Share Alike 2.0 Generic license.

Το άγαλμα «Άνδρας και Γυναίκα» ή «Αλί και Νίνο» είναι ένα κινούμενο αστάλινο γλυπτό ύψους 8 μέτρων από τη Γεωργιανή γλύπτρια Tamara Kvesitadze. Βρίσκεται στην παραθαλάσσια πόλη Μπατούμι της Γεωργίας. Οι δύο φιγούρες αντιπροσωπεύουν ένα αγόρι μουσουλμάνο, τον Αλί, και μια Γεωργιανή πριγκίπισσα, τη Νίνο, από ένα διάσημο μυθιστόρημα του 1937 του συγγραφέα από το Αζερμπαϊτζάν Κουρμπάν Σαΐντ. Ο Αλί, ένας μουσουλμάνος από το Αζερμπαϊτζάν, ερωτεύεται τη Γεωργιανή πριγκίπισσα, Νίνο, αλλά δυστυχώς, αφού τελικά καταφέρνουν να συναντηθούν, ξεσπά πόλεμος και ο Αλί σκοτώνεται.

CULTURA
UNIVERSALIS

Αυτή η διάσημη αγάπη ήταν που ενέπνευσε τη Γεωργιανή καλλιτέχνη Tamara Kvesitadze να δημιουργήσει το μνημειώδες κινούμενο γλυπτό της το 2010. Το γιγάντιο μεταλλικό έργο τέχνης, γνωστό και ως «Άγαλμα της Αγάπης», αποτελείται από δύο κάπως διαφανείς φιγούρες φτιαγμένες από στοιβαγμένα τμήματα. Και τα δύο αγάλματα κινούνται, αλλάζοντας τη θέση τους κάθε 10 λεπτά, μέχρι να γίνουν ένα. Το βράδυ τα γλυπτά φωτίζονται με εναλλασσόμενα χρώματα, ένα μαγνητικά όμορφο θέαμα.